

Laudatio Jiřího Padevěta

Muž sedí ve venkovské hospodě. Má za sebou pouť, dlouhou jako obzor a v levé botě asi kamínek. Až dopije pivo, botu si sundá a kamínek vyklepe. Cestou do téhle hospody, ve které kromě hostinského, pobrukujícího si neidentifikovatelnou píseň a kromě Josefa Švejka z drátu, visícího na stěně proti dveřím, není nikdo. Masačky, nejspíše tři, protože v letu je těžko spočítat, narážejí na okenní tabulku a jejich rychle se pohybující stíny tancují po stole okolo půllitru. Muž se otočí a dívá se z okna. Za hospodou je zahrada s ovocnými stromy. Jedna žena stojí na žebříku a češe švestky. Asi z nich bude pálit kořalku, pomyslí si muž a i v tom horku dostane chuť na čirou kořalku, vonící po peckách a stromech. Pod stromem je už jeden smaltovaný lavor plný švestek. Na sklo narazí z venku vos a uraženě odtáhne dál. Druhá žena sedí obkročmo na stoličce a před sebou má hrnčířský kruh. Její ruce se snaží dát řád beztvaré hmotě. Noha šlape na kruhu, pak přestane a kruh se dotočí. Stojí na něm hrnek, žádná beztvárá hmota. Žena si hřbetem ruky setře něco z čela a umaže si ho od hlíny. Volá něco na druhou ženu. Pak se zasměje. Hospodský ponoří půllitry do dřezu a muž se otočí do lokálu. Podlaha zavře, i když po ní nikdo nechodí. Pak se otevrou dveře a do lokálu vejde velký pes. Na obojku má napsáno Dálka. Hezké jméno pro psa, pomyslí si muž. Pes dojde k jednomu ze stolů a položí se pod něj na podlahu. Očuchá vajgl a zavře oči. Hospodský začne točit do půllitru pivo. Muž se konečně ohne a rozváže si tkaničku. Pak sundá botu a vyklepe z ní na dlaň kamínek. Úplně bílý, ten tam snad musí být už z Dalmácie. Do místnosti vstoupí muž, zamžourá do tmy lokálu a pozdraví. Poutník pozdraví také. Muž si sedne k psovu stolu a než si sundá černé sako, stojí před ním plný půllitr. Napije se a pak se podívá směrem k poutníkovi. Ten si mezitím zase obul botu a na dlani si prohlíží ten bílý kamínek. Muž, jistě místní, se začne vyptávat, co tu host dělá. Pak poslouchá o putování, o městech s ostrými hranami, o městech, postavených na lagunách, o cestách na jih, o fotografii a mýtu, o krajině, která je v nás. Venku se zase zasměje jedna z žen. Hostinský nosí další piva a poutník je pozván. Vypráví dál o kostelech v Burgundsku, o prkenných boudách a o Římě. Když se venku setmí a obě ženy vejdou do hospody. Jedna položí na stůl lahev kořalky, druhá dva hliněné hrnky. Pak pijí a poslouchají. Poutník tady přespí a pak půjde dál. Půjde dál cestami, kterými chodíme také, ale na kterých si málo všímáme všedních krás. Díky Josefe Kroutvore, že můžeme jít kousek cesty s Vámi.

Jiří Padevět